

Škola jako misijní pole

Pavel Kovář

Hošťálková 30. 8.2026

Písňe: 246, 297, SVÍTÁ 117, 755, SVÍTÁ 23, 300

Čtení: Matouš 5,1-16

Představte si ráno 1. září. Na stole stojí snídane. Hrnek kakaa, chleba s máslem a medem a vedle talíře leží nový penál. Takový ten třípatrový. Ještě voní novotou. Uvnitř jsou pečlivě srovnané pastelky, tužky, guma a ořezávatko. Vedle stolu na zemi leží batoh. Čistý, vypraný, bez zapomenuté červnové svačiny. Připravený na nový školní rok. Pepíček sedí u stolu, pomalu ukusuje chleba a zamyšleně se dívá před sebe. Maminka pobíhá po kuchyni a kontroluje, jestli má všechno, co do školy potřebuje. Tatínek se podívá na hodinky. „Tak, za deset minut musíme vyrazit.“ Pepíček nic. „Slyšel jsi mě?“ „Nic.“ „Haló, Pepo, slyšíš mě?“ řekne tatínek trochu hlasitěji. Pepíček se probere. „Co je?“ Tatínek se na něj podívá. „Říkal jsem, že za deset minut vyrážíme.“ Pepa chvíli mlčí. Pak položí chleba na talíř. „Tati...“ „Ano?“ „Já jsem nad něčím přemýšlel.“ Tatínek se pousměje. „A nad čím?“ „Proč vlastně musím chodit do školy?“ Tatínek se trochu zarazí. „No... protože se tam učíš.“ „A proč se musím učit?“ „Abys něco uměl.“ Ale Pepa pokračuje. „A proč musím něco umět?“ Tatínek se nadechne. „No... protože to budeš jednou potřebovat.“ Pepa se zamračí. „A co když to potřebovat nebudu?“ Maminka se v kuchyni potichu pousměje. Tatínek se podívá na hodiny. „To teď nebudeme řešit. Máme jen pět minut.“ Jenže Pepa ještě neskončil. Podívá se na tatínka a řekne. „A víš co?“ „Co?“ odpoví tatínek. „Mně přijde, že by to Bůh mohl udělat jinak.“ Tatínek zpozorní. „Jak jinak?“ „No... když je Bůh tak chytrý a mocný...“ „...tak proč nám prostě nedá všechno do hlavy hned?“ V kuchyni je najednou ticho. Pepa pokračuje. „Nemuseli bychom chodit do školy.“ Chvíli mlčí. A potom řekne. „Bůh přece ví, jaké znalosti budeme v životě potřebovat.“ Podívá se na oba rodiče a řekne. „Tak proč vlastně musíme do školy?“

Pepíček má pravdu. Bůh by opravdu mohl zařídit, abychom do školy nechodili. Tak proč vlastně Bůh chce, abychom tam chodili? Můžeme vyjmenovat hromadu důvodů, proč je škola důležitá. Naučí nás číst, psát a počítat. Připraví nás na budoucnost. Najdeme si tam kamarády a naučíme se s nimi vycházet. Pro nás dospělé je zase práce místo, kde děláme něco užitečného a vyděláváme peníze, které potřebujeme. Víte, co je zajímavé? Do školy a nebo do práce chodíme skoro každý den. Ale málokdo se každé ráno raduje, když odchází do školy. Jsou dny, kdy se těšíme na přestávky a kamarády. Jsou ale dny, kdy nás čekají písemky, a nebo těžké věci v práci, do kterých se nám vůbec nechce. To se nám pak může zdát, že je to snad za trest. Ale v druhé kapitole knihy Genesis se dočteme: **Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil.** (Gen. 2,15) To nám ukazuje, že Adam nedostal práci jako trest za svůj hřích. Hřích tehdy ještě vůbec nebyl. Práci Bůh nevymyslel jako trest. Je to součást dobrého Božího plánu.

A stejně tak Bible nerozděluje svět na místa, která jsou Boží, a na místa, kde už Bůh tolik není. Není tady kostel, kde Bůh je, a potom škola nebo práce, kde už ho to jakoby nezajímá. **Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí.** (Ž 24,1) Škola není přestávka od Božího království. I ve škole se odehrává náš život před Bohem. Když v neděli sedíš v kostele, Bůh to má k tobě stejně daleko jako v pondělí, když sedíš ve škole. A v pondělí u svého pracovního stolu můžeš být Bohu blíže než tady v kostele. My si často říkáme. Musím do školy, nebo musím do práce. Ale křesťanský pohled může být úplně jiný. Škola není jen místo, kam chodíš. Je to místo, kam tě Bůh posílá. Nejsi jen žák nebo zaměstnanec. Jsi Boží posel stvořený k jeho obrazu. Jsi takový malý odlesk Božího království. A to ti dává obrovskou cenu. Nejsi dobrý, protože jsi oblíbený nebo úspěšný. To, že nejsi šéf nebo jedničkař z tebe nedělá někoho horšího. Bůh tě stvořil takového jaký jsi. To neznamená, že se nebudeš snažit a začneš se vymlouvat na to, že už si takový. Ale znamená to, že jsi milovaný, i když se ti nedaří. Bůh nehledá dokonalé lidi, ale hledá ty, co jsou ochotni jít tam, kam je posílá. Možná vás Bůh neposílá do školy jen proto, abyste se tam něco naučili. Možná vás tam posílá také kvůli lidem, kteří tam jsou. Co když nejsi ve své třídě náhodou? Co když Bůh ví, kdo bude letos sedět vedle tebe? Až v úterý otevřeš dveře své třídy, možná tam nevstupuješ jen jako žák. Vstupuješ tam jako někdo, kdo patří Bohu. A když v pondělí otevřeš dveře kanceláře, dílny nebo ordinace, můžeš se na svou práci podívat jako na místo, kam tě Bůh posílá konat jeho dílo. Co když

člověk, který tě ve škole nejvíc štve, je právě člověk, kterého ti Bůh posílá? Je snadné milovat lidi, které jsme si vybrali. Ježíš nás ale učí milovat i lidi, které jsme si nevybrali. Když se modlíme: Bože, pošli někoho, kdo jim ukáže Ježíše. Možná Bůh odpovídá: vždyť posílám tebe. Možná člověk, kterého přehlížíš, je člověk, ke kterému tě Bůh posílá. Nikdy nevíš, jaký příběh se skrývá za člověkem, kterého vidíš jako divného, otravného nebo nafoukaného.

V přečteném oddíle z Matoušova evangelia je napsáno: ***Vy jste světlo světa. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.*** (Mt. 5, 14a + 16) Nejsme světlem proto, že jsme lepší než ostatní. Jsme světlem proto, že jsme sami nejdřív přijali světlo od Krista. On nás napřed miloval a on nám napřed odpustil. Nejprve přišel Kristus k nám. A teprve potom nás posílá k druhým. Nejdu dokazovat, že jsem lepší křesťan než ostatní. Jdu tam jako člověk, který sám potřebuje Ježíše. Bůh tě neposílá mezi lidi proto, že jsi dokonalý. Posílá tě tam proto, aby skrze tvůj nedokonalý život bylo vidět jeho dokonalé světlo. To světlo, kterým svítíme, není naše. To je Boží světlo. My jsme se stali Božími dětmi a tak svítíme jeho světlem. Nejsme zdrojem světla, ale jen jeho nositelé. Jsme jako lampa a Boží duch v nás jako žárovka. Svítit je nejdůležitější tam, kde je tma. Mezi těmi, kdo nevěří v Boha, kdo někomu ubližují nebo kdo se trápí. A právě proto tě Bůh posílá do tvé třídy, fotbalového kroužku nebo zaměstnání. On ví, že to není jednoduché. Ale čím větší je tma, tím méně světla stačí, aby bylo vidět. Možná si připadáš jako malé světýlko. Ale právě malé světlo je ve tmě nejvíce vidět. Nemusíš změnit celou školu. Stačí, když ve své třídě nezhasneš.

Vraťme se ale k Pepíčkovi, který ve škole chce být opravdovým světlem. Hned první den o přestávce přišel Pepíček ke svým kamarádům. „Kluci, věříte v Ježíše?“ „Nevěříme.“ „Tak byste měli!“ Kamarádi se začali smát. Pepíček se zarazil. Ale druhý den jim zase vykládal o Ježíši. „Musíte uvěřit! Ježíš vás má opravdu rád!“ „Pepo, už zase?“ smáli se mu. Ale Pepíček byl přesvědčený, že dělá správnou věc. Když někdo řekl, že nevěří, Pepíček ho naléhavě přesvědčoval. Když někdo řekl, že do kostela chodit nechce, Pepíček mu vysvětloval, proč by měl. A čím víc jim svou víru nutil, tím víc se mu kluci smáli. „Pozor, jde Pepa! Za chvíli nám zase začne kázat!“ A Pepíček tomu nerozuměl. Vždyť přece mluví o Ježíši. Vždyť přece chce, aby jeho kamarádi poznali Boha. Tak proč se mu smějí? Podle toho, jak dopadl Pepíček, poznáme, že tohle nemusí být ten nejlepší způsob jak být Božím světlem. Nemáme ostatním nutit naši víru, ale spíše ukazovat, co s námi udělala a jak nás proměnila. Naše svědectví není jen to, co říkáme o Ježíši. Je to také to, jak se chováme k ostatním. Vidíš někoho, kdo je sám – Obejdeš ho také nebo si k němu sedneš? Všichni se někomu smějí - Budeš se smát také nebo se ho zastaneš? Když tvůj spolužák začne pomlouvat - Budeš další, kdo se přidá? Když kamarád dostane lepší známku - Budeš mu závidět, nebo se s ním radovat? Vidíš jak všichni podvádějí – Budeš také nebo se zachováš čestně? Když kolega udělá chybu - Budeš první, kdo se mu vysměje, nebo první, kdo mu pomůže?“ Víra se nejvíce ukazuje tam, kde bychom se bez ní mohli zachovat úplně stejně jako všichni ostatní. Možná právě na těchto malých věcech lidé poznají, že s tebou je něco jinak. Patříš do své třídy, ale zároveň patříš i Bohu. Tvé svědectví je o tom, jak odpouštíš, jak mluvíš o druhých, jak pomáháš ostatním nebo jak se umíš omluvit, když jsi něco pokazil. Nesvědčíme svojí dokonalostí, ale ukazujeme, jak úžasné je patřit Kristu. Lidé možná zapomenou, co jsi jim řekl o Ježíši. Ale dlouho si budou pamatovat, jak se vedle tebe cítili.

Být světlem znamená, být někdy jiný než ostatní. A z toho máme strach. Co když se mi budou ve škole smát? Co když budu vypadat trapně? Co když si kolegové budou myslet, že jsem divný? Co když nechci být jiný? Vezměme si příklad z Ježíše. On přišel na zem mezi lidi. Žil s nimi, jedl s nimi, prožíval jejich bolesti a radosti, naslouchal jim a modlil se za ně. V knize Jozue je napsáno: ***Bud' rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš?*** (Joz. 1,9) Krásné zaslíbení, že Bůh s námi bude všude. Ve škole, v práci, při sportu i na táboře. A také nejsme posláni proti lidem, ale k lidem. Škola ani práce nejsou bojiště, ale misijní pole. Jsou místem, kde žijeme mezi lidmi, které Bůh miluje. Nejdu tam bojovat proti lidem. Jdu tam žít mezi lidmi. Možná jsi jediný člověk ve své třídě, který se za své spolužáky modlí. Ale rozhodně nejsi sám. Bůh už tam dávno působí a připravuje ti cestu.

Amen.